

BLIKOPENER

Edward Uittenbroek, eindredacteur

Wie de jeugd heeft...

Regelmatig loop ik te klagen dat we er te weinig aan doen om de jonge generatie de producteneconomie in te krijgen. Ja, een nieuw woord: producteneconomie. Belangrijk om te onthouden, want de diensteneconomie volgt op de producteneconomie. Als er wat gemaakt wordt, moet er wat vervoerd en verhandeld worden, en geadmistreerd, en verzekerd enzovoort. Beetje raar dat we wel de term 'diensteneconomie' op school krijgen, en niet 'producteneconomie'. Misschien dat we alleen dáárom al weinig mensen in ons baantje voorgesorteerd krijgen.

Momenteel is vooral de fantasie-economie in het nieuws. Neem dat maar serieus, want als in de gebakkenluchtfietserij van de *financials* de ketting eraf loopt, regenen de brokken neer in onze werkeconomie.

Met windhandel vang je poen zonder te hoeven produceren. Zien jongeren onze rijstrook wel als een baan met perspectief dan? Of kom je in de industrie terecht als alles mislukt is en je ouders gefaald hebben?

Pas liep ik tussen tienduizenden jongeren op de Studiebeurs. Na veertien jaar studeren ben ik zélf een beetje beurs. En omdat ik vanaf mijn dertiende werk, kan ik me ook wel voorstellen dat zij met al die bijbaantjes voor het mobieltje en de scooter aardig lamgeslagen door de weken kruipen. Maar toch is er volop belangstelling juist voor de zogenaamd idealistische richtingen. Als je je klas wil vullen, moet het ofwel over duurzaamheid gaan ofwel iets met zorg te maken hebben. Creativiteit of toerisme doen het ook goed, trouwens.

De zorgsector laat ik even lopen. Daar hebben we volop te leveren als het gaat om botimplantaten (hydroxyapatietcoatings en zo) en gecoate brillenglazen of hygiënische oppervlakken. Maar op de bedrijfs-EHBO na zie ik even weinig directe raakvlakken. Creativiteit is onze buitenkans, want populaire studies als Industrieel Ontwerpen zijn voor ons vakgebied oppervlaktetechnieken natuurlijk prijsschieten. Noem mij maar eens een gebruiksartikel of component zonder oppervlak! En Duurzaamheid is ons vak,

dat zagen we in thema Milieu van september. Maar industrie trekt nog niet zo. Of...

Op een stand van een technische opleiding in de luchtvaartsector werd mij verteld dat er zat jongeren techniek kiezen, maar dat ze meestal niet goed opgeleid worden. Er komen er niet zo zeer te weinig binnen, er worden er door de uitvalpercentages te weinig afgeleverd! Die had ik op een Politiek Forum van de Metaalunie ook al eens gehoord. En docenten hebben te weinig gevoel voor de hedendaagse industrie. Bij een andere stand vroeg ik of docenten de bedrijven wel eens komen bezoeken. Dat bleek door hun collegabedrijven in Scandinavië pro-actief geregeld te zijn. Maar in Nederland komen we er niet aan toe. Trouwens die docenten komen daar ook niet aan toe.

Dus welke perspectieven heeft ons vakgebied? In de laatste vergadering van de VOM-Bestuursraad werd naar voren gebracht, dat de VOM als een van de weinige technische verenigingen de schade deels ondervangt via het cursuspakket. Maar dat lost niet alles op:

Aangezien onze inzichten nauwelijks bij Industrieel Ontwerp terugkomen, blijven we degene die er op het laatst een laagje op mogen zetten. En zijn we soms het probleemkindje van de maakindustrie, aangezien ontwerpmissers nou eenmaal niet altijd meer te compenseren zijn met een (op)lapmiddel. Terwijl ze wél onze processen bemoeilijken!

Aangezien onze inzichten nauwelijks in Milieukunde zitten, staan we in de kolom vervuilers in plaats van bij de probleemoplossers.

Daar begin ik vaak over, maar nu moet ik de hand in eigen boezem steken. Nee sterker nog: de steel in eigen bezem steken. Want ik ontdek op de Studiebeurs, dat trouwens het thema Duurzaamheid had, een platform van milieustudies aan hogescholen en universiteiten, dat ik als milieukundige annex coatingtechnoloog niet eens kende... Meteen aangemeld om daar eens de bezem doorheen te halen. Want klagen kunnen we allemaal, maar nou je schouders er onder zetten...

... zit niet meer in de bezemwagen

